

Arrest

nr. 308 173 van 12 juni 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VERSTRAETEN
Martelarenplein 20 E
3000 LEUVEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 4 januari 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 december 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VERSTRAETEN en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 29 oktober 2019 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling toe op het Belgische grondgebied en diende op 18 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Verzoeker werd meerderjarig op 18 januari 2020.

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 25 februari 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 2 september 2022 (RvV 2 september 2022, nr. 276 965).

1.4. Verzoeker diende op 29 december 2022 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 7 december 2023 een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

1.6. Eveneens op 7 december 2023 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan op 12 december 2023 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

De heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: E.(…) K.(…), A.(…)

geboortedatum: (…)

geboorteplaats: (…)

nationaliteit: Iran

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grand van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind: betrokkene heeft geen minderjarige kinderen in België

Het gezins- en familieleven: de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, betekent geen breuk van eventuele familiale relaties maar slechts een eventuele duidelijke scheiding

De gezondheidstoestand: Betrokkene haalt geen medische elementen aan waaruit blijkt dat het onmogelijk is om te reizen, zich internationaal te verplaatsen of om tijdelijk te verblijven in het land van herkomst of een land waar betrokkene gemachtigd is om te verblijven om een verblijfsmachtiging voor België aan te vragen via de gangbare procedure.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten. of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.

(…)”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 3°, 62, 74/13 en 74/14 en van de vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

“(…)

4.1.

Overwegende dat overeenkomstig het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen alle administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden.

Overwegende dat artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Bovenstaande artikelen eisen een motiveringsplicht waarbij een motivering voorhanden is zodat er geen appreciatiemogelijkheden of onredelijke interpretaties mogelijk zijn rekening houdend met de gegevens van het dossier; Zie RvSt nr. 53 199, 10 mei 1999.

Het zorgvuldigheidsbeginsel kan omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden.

Het redelijkheidsbeginsel kan omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat inhoudt dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

4.2.

De aangevochten beslissing stelt dat er rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van verzoeker. Deze situatie werd zogenaamd geëvalueerd door de Dienst Vreemdelingenzaken op basis van alle aanwezige elementen die aanwezig zijn in het dossier.

Indien er een bijlage 13 wordt afgeleverd, dient deze ALLE feitelijkeheden en procedure-elementen te bevatten.

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat alle procedure- elementen uit het verleden beschreven staan.

Dat hier sprake is van onzorgvuldig bestuur van verwerende partij.

Het zorgvuldigheidsbeginsel kan omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden.

In casu schendt de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

4.3.

Het bestreden bevel werd genomen in uitvoering van het art. 7 Vreemdelingenwet.

Het artikel 7 Vw. bepaalt dat de hogere rechtsnormen onverminderd gelden:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten of geven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

Het feit dat de verweerster een gebonden bevoegdheid zou hebben bij het afleveren van een bijlage 13 wordt dus zonder meer getemperd en verweerster dient rekening te houden met hogere rechtsnormen.

Dit blijkt uit de bewoordingen van artikel 7 : “Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag...”

Bovendien stelt het artikel 74/13 Vw. uitdrukkelijk dat de verwerende rekening dient te houden met de persoonlijke elementen van het dossier bij elke verwijderingsmaatregel:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De verzoeker wenst dan ook te wijzen op de rechtspraak van uw Raad dewelke beaamt dat de verweerster in het licht van art. 74/13 Vw. een individueel onderzoek moet doen bij het nemen van een verwijderingsmaatregel (RW130 247, 26 September 2014).

Art. 74/13 Vw bevat dusdanig een specifieke zorgvuldigheidsplicht in hoofde van de verweerster (RW 19.06.2017, RW 17.08.2017).

Bovendien werden de beginselen van behoorlijk bestuur niet nageleefd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. M.a.w., bij het nemen van een beslissing moet de verwerende partij zich steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Het evenredigheidsbeginsel waarborgt dat de verwerende partij in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Daarnaast houdt het redelijkheidsbeginsel in dat de opgegeven motieven kan verantwoorden om tot een bepaalde beslissing te zijn gekomen.

Daarenboven waarborgt de materiële motiveringsplicht dat de redenen waarop de beslissing werd gestoeld, zowel in feite als in rechte aanvaardbaar zijn. Tenslotte houdt de formele motiveringsplicht in dat alle motieven werden opgenomen in de beslissing.

Uit beslissing van de verweerster blijkt geenszins dat er een individueel onderzoek werd gedaan naar de situatie van verzoeker.

-4.3.1. Schending van het privé-en gezinsleven van verzoeker

De bestreden beslissing stelt dat zij rekening heeft gehouden met het privé- en gezinsleven van verzoeker.

Zo motiveert zij hierover het volgende:

Het hoger belang van het kind: betrokkene heeft geen minderjarige kinderen in België

Het gezins-en familieleven: de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen, betekent geen break van eventuele familiale relaties maar slechts een tijdelijke scheiding

De gezondheidstoestand: Betrokkene haalt geen medische elementen aan waaruit blijkt dat het onmogelijk is om te reizen, zich internationaal te verplaatsen of om het tijdelijke te verblijven in het land van herkomst of een land waar betrokkene gemachtigd is om te verblijven om een verblijfsmachtiging voor België aan te vragen via de gangbare procedure."

Dat dit uiteraard geen zorgvuldige motivering betreft en de Dienst Vreemdelingenzaken niet aantoont een zorgvuldig onderzoek te hebben gevoerd naar verzoeker individuele situatie:

Dat er geen sprake kan zijn van een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel kan bezwaarlijk gevolgd worden, gelet op de stukken die aanwezig zijn in het administratief dossier van DVZ betreffende de situatie van verzoeker.

Evenwel dient te worden opgemerkt dat er geen sprake is van enige belangenafweging waarbij ingegaan wordt op de specifieke situatie van verzoeker.

DVZ motiveert geenszins omtrent de relatie met zijn zus, die erkend vluchteling is en waarbij hij inwoont, in België woont, dit niet valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat hier een grondig onderzoek naar gevoerd werd.

Verzoeker is ernstig gegriefd door de - wel erg summiere - motivering.

Zo valt op dat DVZ een zeer enge definitie weerhoudt van de banden dewelke onder bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Evenwel werd in de rechtspraak reeds meermaals benadrukt dat artikel 8 EVRM een meer verregaande interpretatie kan worden gegeven.

Verzoeker verwijst dan ook dienstig naar rechtspraak van het EHRM waarbij werd gesteld dat privéleven onder artikel 8 van het EVRM moet worden begrepen als het recht op persoonlijke ontwikkeling en om banden te ontwikkelen en te onderhouden met andere mensen en de buitenwereld* en moet ook worden verstaan dat privéleven ook de psychische en fysieke integriteit van ene persoon omvat evenals aspecten van de sociale identiteit van het individu. Het houdt ook in zekere mate het recht in om relaties met andere mensen duurzaam op te bouwen.

Meer specifiek werd ook bepaald dat het geheel van sociale banden tussen migranten en de gemeenschap waarin integraal deel uitmaakt van het begrip 'privéleven' in de zin van artikel 8 EVRM en dat dit onafhankelijk is van het bestaan van een familieleven.³ Ook volgens het EHRM dient in het kader van de verwijdering van een vreemdeling, onafhankelijk van het bestaan van een familieleven, een analyse te worden gemaakt over de inmenging dat dit heeft in zijn recht op een privéleven.

Het mag dan ook duidelijk zijn dat de 'belangenafweging' zoals opgenomen in de bestreden beslissing geen rekening houdt met voorgaande ruimere interpretatie van artikel 8 EVRM, net daar waaruit het administratief dossier blijkt dat verzoeker wel degelijk over een uitgebreid privéleven beschikt in België.

Zeker gezien verzoeker als minderjarige in België is toegekomen.

Verzoekende partij woont al zijn volledig verblijf in België in bij zijn zus, wat ook blijkt uit het administratief dossier en de elementen in het dossier. Verzoeker woont al bijna 3 jaar in België en is toegekomen als minderjarige.

Dat er geen sprake zou zijn van enige afhankelijkheid tussen verzoeker en zijn zus, kan niet aanvaard worden als een zorgvuldige motivering. Dat de relatie tussen verzoeker en zijn zus wel degelijk een beschermingswaardige familierelatie is die onderzocht had dienen te worden onder het artikel 8 EVRM.

Dat er geen sprake kan zijn van een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel kan bezwaarlijk gevolgd worden, gelet op de stukken die aanwezig zijn in het administratief dossier van DVZ betreffende de situatie van verzoeker in België.

DVZ houdt geen rekening met het feit dat verzoeker hier is toegekomen als niet begeleide minderjarige vreemdeling mét een psychische kwetsbaarheid!

De bestreden beslissing is dan ook absoluut onredelijk en onzorgvuldig en dient te worden vernietigd.

-4-3-1.2.

De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken dat een 'tijdelijke verwijdering van het grondgebied geen ernstig en moeilijk te herstellen ernstig nadeel teweeg brengt', kan onmogelijk gevolgd worden.

De Dienst Vreemdelingenzaken toont in haar bestreden beslissing niet aan waar zij zich op baseert op aan te tonen dat (zelfs een tijdelijke scheiding) geen impact zou kunnen hebben op verzoeker.

Ook kan zelfs een tijdelijke scheiding tussen verzoeker en zijn zus, gelet op zijn psychische kwetsbaarheid, lijden tot een schending van artikel 8 EVRM, gezien dit niet proportioneel is.

Meer zelfs. De Dienst Vreemdelingenzaken toont in haar bestreden beslissing ook niet aan dat deze 'tijdelijke scheiding' ook maar effectief 'tijdelijk' zal zijn.

-4.3.1.3.

Het moge dan ook vaststaan dat de motivering in de bestreden beslissing geen stand houdt!

De Dienst Vreemdelingenzaken gaat over tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten en motiveert in de bestreden beslissing niet op een afdoende manier waarom het gezinsleven van de verzoeker, waar verweerster nota bene kennis van heeft, onvoldoende zou zijn om te kunnen spreken van een schending van artikel 8 EVRM.

Dit is volledig in strijd met wat men van een billijke overheid mag verwachten. Door deze houding laat de Dienst Vreemdelingenzaken compleet na om de juiste feitelijke en juridische ontwikkelingen in overweging te nemen.

Een beschermenswaardig gezinsleven is een feitelijke kwestie, die niet staat of valt met het officieel karakter ervan.

De relatie tussen verzoeker en zijn zus betreft wel degelijk een relatie die valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM!

De verzoeker heeft onmiskenbaar een beschermingswaardig gezinsleven.

Het is de taak van de administratieve overheid om, vooraleer dat zij een beslissing neemt, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van de zaak te bewerkstelligen en dit op basis van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zoo moeten hebben.

Ten slotte dient rekening gehouden te worden met enerzijds het gegeven dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM een waarborg is en niets heeft te maken met goede wil of praktische regelingen^ en anderzijds dat artikel 8 primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet.

Wanneer er vervolgens een risico is op schending van het recht op respect voor privé- leven en/of familieleden wordt aangevoerd, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er sprake is van een beschermwaardig privé- en/of familieleden in de zin van artikel 8 EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Artikel 8 EVRM definieert het begrip familieleden noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Het begrip "privéleven" wordt niet gedefinieerd in artikel 8 EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie aan te geven. Het Europees Hof laat voorts gelden dat persoonlijke, sociale en economische relaties deel uitmaken van het privéleven.

Het al of niet bestaan van een "familieleden" is een feitenkwestie en is afhankelijk van het werkelijk bestaan in de praktijk van nauwe persoonlijke banden?. Het EHRM kijkt hieromtrent voornamelijk naar de facto familiebanden.

Er kan in casu geen sprake zijn van enige twijfel over de familiebanden die verzoeker heeft met zijn zus, waar hij gedurende zijn hele verblijf in België, mee heeft samengewoond, toen de verzoeker zelfs nog minderjarig was.

Uit de wettelijke bepalingen van de vreemdelingenwet blijkt expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken een discretionaire bevoegdheid heeft : de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is een mogelijkheid, doch geen verplichting.

Bijgevolg heeft de Dienst Vreemdelingenzaken een ruimere motiveringsplicht.

De Dienst Vreemdelingenzaken dient niet alleen aan te tonen dat de situatie van de verzoekende partij conform een wettelijke bepaling is, doch de Dienst Vreemdelingenzaken dient eveneens te motiveren waarom effectief, in het voorliggende geval, plots toepassing dient gemaakt te worden van de betreffende wettelijke bepaling zonder de rechtsmiddelen van de verzoeker af te wachten.

Nergens in de bestreden beslissing kan gelezen worden hoe deze bestreden beslissing rekening houdt met deze gezinssituatie.

De bestreden beslissing is niet zorgvuldig en dient vernietigd te worden.

Er wordt in casu geen enkele toetsing gedaan van verzoekers feitelijke situatie, er wordt louter een verwijzing gemaakt naar het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken een evaluatie heeft doorgevoerd op basis van de elementen die aanwezig waren in het dossier. Bezwaarlijk kan dit aanvaard worden!

Verder wordt er ook enkel een algemene verwijzing gemaakt naar het feit dat verzoeker zich op het grondgebied bevindt zonder de vereiste documenten, doch niet meer dan dat!

Dat dit niet getuigt van zorgvuldig bestuur.

Het Hof van Justitie heeft nochtans in het verleden al gesteld dat de bestuurlijke overheid rekening dient te houden met alle relevante elementen (Sopropé C-349/07, Mukarubega C-166/13) en kennis te nemen van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig te onderzoeken en het besluit omstandig te motiveren (Technische Universität C-269/90, Sopropé C-349/07).

Dat dit in casu niet gebeurt is.

De verzoeker heeft onmiskenbaar een beschermingswaardig gezinsleven.

-4-1-3-4- De verwerende partij schendt de artikelen zoals aangegeven in het middel.

De bestreden beslissing is niet billijk en redelijk te noemen.

De Dienst Vreemdelingenzaken maakt op onredelijke wijze gebruik van zijn beleidsvrijheid.

Het is immers de Dienst Vreemdelingenzaken zelf die voorwaarden oplegt aan de verzoeker en toeziet op de naleving van de letter en de geest van die voorwaarden.

Professor SUETENS stelde in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden “wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld” (zie M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel” in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235). Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur gepromoteerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt” (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 - 56).

Er kan ook worden verwezen naar de wijze waarop Advocaat-generaal DE SWAEF het redelijkheidsbeginsel invult (zie M. BOES, l.c., nr. 242):

“Het evenredigheidsbeginsel, dat een meer precieze omschrijving inhoudt van het redelijkheidsbeginsel, het beginsel dat de titularis van een bevoegdheid, in casu het bestuur, die bevoegdheid naar redelijkheid moet uitoefenen concretiseert die eis van redelijkheid in gevallen van conflicterende belangen. Wanneer de uitoefening van een bevoegdheid in het algemeen belang conflicteert met een ander algemeen belang of een privébelang, wordt de redelijkheid van de genomen beslissing getoetst op basis van de volgende drie-fasen-test:

is de beslissing waarvan de rechtmatigheid wordt beoordeeld, nuttig om het ermee nagestreefde doel te bereiken? Is de beslissing daartoe onmisbaar, dit is kan ze niet evengoed door een alternatieve, voor een ander belang minder bezwarende regeling worden vervangen en is de beslissing, al is ze onmisbaar in de hiervoor genoemde betekenis, niet disproportioneel bezwarend voor een ander belang.”

Verzoekers belang wordt in de bestreden beslissing totaal genegeerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken betreft in de bestreden beslissing niet alle elementen.

Het is evident dat de beslissing niet redelijk en billijk is en in wanverhouding tot het belang van de verzoeker.

4-4.

Besluit

Gelet op de voorgaande uiteenzetting kan geconcludeerd worden dat er in casu sprake is van ondeugdelijk bestuur uitgaande van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De vernietiging van de bestreden beslissing wordt gevorderd wegens schending van de hoger genoemde verdragsbepalingen en beginselen.

(...)”

3.2. Het enig middel is niet-ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 13 van het EVRM en van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet, aangezien hij deze zogenaamde schendingen niet verder uitwerkt. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr. 165.291).

3.3. Een schending van het redelijkheidsbeginsel, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar discretionaire bevoegdheid of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 12 april 2016, nr. 234.348).

3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

3.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht en verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de

aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van het bestreden bevel kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in zijn verzoekschrift, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.6. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

3.7. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.8. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°(...) bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

*1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(...)”*

3.9. Verzoeker betwist nergens in zijn middel de pertinente vaststelling dat hij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig visum. De gemachtigde van de staatssecretaris was dus, in tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift beweert, in beginsel verplicht aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) af te leveren.

3.10. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij in zijn middel poneert dat een bijlage 13 alle feitelijkeheden en procedure-elementen uit het verleden zou moeten bevatten. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet houdt immers geen bijzondere motiveringsplicht in (cf. RvS 28 maart 2022, nr. 253.374). Zoals verzoeker in zijn verzoekschrift uiteenzet, noodzaakt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wel een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven (artikel 8 van het EVRM) en de gezondheidstoestand (die mogelijks raakt aan artikel 3 van het EVRM).

3.11. In weerwil van verzoekers beweringen werd wel degelijk een individueel onderzoek doorgevoerd en werd rekening gehouden met de elementen uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent het volgende gesteld:

“Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind: betrokkene heeft geen minderjarige kinderen in België

Het gezins- en familieleven: de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, betekent geen breuk van eventuele familiale relaties maar slechts een eventuele duidelijke scheiding

De gezondheidstoestand: Betrokkene haalt geen medische elementen aan waaruit blijkt dat het onmogelijk is om te reizen, zich internationaal te verplaatsen of om tijdelijk te verblijven in het land van herkomst of een land waar betrokkene gemachtigd is om te verblijven om een verblijfsmachtiging voor België aan te vragen via de gangbare procedure.”

3.12. Verzoeker meent in het bijzonder dat er geen rekening zou zijn gehouden met zijn privé- en gezinsleven in België in de zin van artikel 8 van het EVRM. Deze verdragsbepaling luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie-en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

De Raad merkt op dat de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk motiveerde omtrent het privé- en gezinsleven van verzoeker zoals blijkt uit de hierboven geciteerde overwegingen uit de bestreden beslissing. In zoverre verzoeker verwijst naar de familiale relatie met zijn zus, die in België als vluchteling werd erkend, merkt de Raad op dat dit element werd beoordeeld in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 29 december 2022. De gemachtigde van de staatssecretaris stelde in zijn beslissing van 7 december 2023, waarbij deze aanvraag onontvankelijk werd verklaard (zie punt 1.5.), het volgende aangaande verzoekers privé- en gezinsleven in het algemeen en de samenwoning met zijn zus in het bijzonder:

“In verband met art. 8 EVRM (en de vermelding van art. 7 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie) dient ten eerste worden opgemerkt dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsmachtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Het feit dat betrokkene hier bij zijn zus verblijft, die erkend is als vluchteling, kan niet aanvaard worden als deel uitmakend van buitengewone omstandigheden. De aanvraag werpt op dat de nabijheid van zijn zus cruciaal is voor verzoeker. Zo heet het dat zij ondersteuning biedt in betrokkene zijn medische problematiek. Echter, uit de bijgevoegde stukken blijkt evenwel niet dat betrokkene zijn zus cruciaal of onontbeerlijk is als ondersteuning voor betrokkene zijn medische problematiek. Dat betrokkene zijn zus werkt en instaat voor het economische onderhoud van betrokkene (er worden loonfiches voorgelegd), toont evenmin een fundamentele afhankelijkheid aan, daar betrokkene niet aantoont dat hij in Iran, als meerderjarige, niet zelf kan instaan voor zijn levensonderhoud. Uit de aanvraag blijkt er niet dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid of van een relatie die dusdanig hecht is dat dienstig kan verwezen worden naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming (RVV, nr. 101.974 van 29.04.2013). Bovendien, dat betrokkene een aanvraag tot verblijfsmachtiging dient in te dienen in Iran, betekent niet dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn zus, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt.

Verder, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens betreffende het privéleven, kan het privéleven slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden leiden tot een positieve verplichting. In, onderhavige aanvraag toont betrokkene niet aan dat zijn beweerd daadwerkelijke band met België die hij heeft opgebouwd, bij uitbreiding zijn vermelde inburgering en de bewering dat betrokkene duurzaam lokaal verankerd is, dermate intens is dat die deel uitmaakt van zijn sociale identiteit, zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van art. 8 van het EVRM zou kunnen vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, § 63) Ook uit de verschillende getuigenissen die bijgevoegd worden bij de aanvraag, spreken geen verregaande banden met België en blijkt geen dermate afhankelijkheid dat het bijzonder moeilijk of onmogelijk zou zijn België (tijdelijk) te verlaten en dat deze onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Bovendien, ook de bewering dat betrokkene geen banden meer heeft met Iran, is tevens een eenvoudige bewering die niet gepaard gaat met enig bewijs.”

Verzoeker werd in kennis gesteld van deze onontvankelijkheidsbeslissing, dus heeft hij weet van het standpunt van de gemachtigde van de staatssecretaris inzake de afweging van het privé- en gezinsleven tegen de eventuele terugkeerverplichting. Verzoeker kan dus niet worden bijgetreden waar hij stelt dat er onvoldoende gemotiveerd werd in verband met zijn privé- en gezinsleven. Hij ontbeert belang bij zijn middel in zoverre hij zou verlangen dat de motieven betreffende zijn privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zouden worden hernomen in het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) dat hem op dezelfde dag als de onontvankelijkheidsbeslissing ter kennis werd gebracht.

Verzoeker wijst erop dat hij als minderjarige in België toekwam, maar hij toont niet aan dat dit tot gevolg zou hebben dat aan hem, nu hij 22 jaar oud is, geen bevel om het grondgebied te verlaten zou kunnen worden afgeleverd. Verzoeker beweert ook dat er wel degelijke sprake is van een afhankelijkheid tussen zichzelf en zijn zus, maar hij toont dit niet concreet aan. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door het stellen dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM. Een tijdelijke scheiding van de gezinsleden met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot immers het gezinsleven niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

3.13. Vervolgens houdt verzoeker voor dat de gemachtigde van de staatssecretaris geen rekening heeft gehouden met zijn psychische kwetsbaarheid bij het nemen van de bestreden beslissing. De Raad merkt op dat verweerder in de thans bestreden beslissing wel degelijk motiveert over verzoekers gezondheidstoestand in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, zoals hierboven geciteerd. In zoverre verzoeker van mening is dat deze motivering niet voldoende is, wijst de Raad erop dat ook in dit verband verwezen kan worden naar de onontvankelijkheidsbeslissing in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, die op dezelfde dag aan verzoeker ter kennis werd gebracht als het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), de thans bestreden beslissing. De onontvankelijkheidsbeslissing stelt in verband met verzoekers aangevoerde psychische kwetsbaarheid het volgende:

“Ten slotte, de aanvraag vermeldt dat betrokkene reeds een zwaar medisch parcours in België heeft afgelegd. Om dit te staven worden verschillende medische attesten voorgelegd (05.03.2020, 11.10.2022, 09.12.2022). Echter, ondanks de medische problematiek van de betrokkene, uit de bevoegde stukken, blijkt niet dat de gezondheidstoestand van betrokkene hem verhindert om België (tijdelijk) te verlaten, te reizen of dat betrokkene niet, tenminste tijdelijk, in Iran kan verblijven omwille van zijn medische problematiek. Betrokkene kan aldus tijdelijk terugkeren om de aanvraag om machtiging tot verblijf bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post, in te dienen, tenminste, de onmogelijkheid om een aanvraag tot verblijfsmachtiging vanuit Iran in te dienen omwille van medische redenen, wordt niet aangetoond.”

Verzoeker ontbeert opnieuw belang bij zijn middel in zoverre hij zou verlangen dat de motieven betreffende zijn gezondheidstoestand zouden worden hernomen in het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) dat hem op dezelfde dag als de onontvankelijkheidsbeslissing ter kennis werd gebracht.

3.14. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM, noch van de artikelen 7, eerste lid en/of 74/13 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing zou steunen op foutieve feitelijke of juridische overwegingen, noch dat bepaalde elementen niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht. Er blijkt niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig of kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door aan verzoeker op grond van zijn vaststellingen een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Verzoeker heeft geen motiveringsgebrek aangetoond en evenmin een schending van het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en/of evenredigheidsbeginsel.

Het enig middel, is voor zover ontvankelijk, ongegrond

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juni tweeduizend vierentwintig door:

F. TAMBORIJN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN	F. TAMBORIJN
--------------	--------------